

Írta: LATZKOVITS MIKLÓS
Rajzolta: ERDÉLY DÁNIEL

A mese előtt

Kisfiamnak, Dánielnek, és Ajsénak is.

dicső Szejfi történetét mindenki ismeri. Hős királyfi volt, s míg világ a világ, bizony minde-
nütt beszélni fogják fényes tetteit. De most mé-
gis szóljon másról a mese. Házárról. Szóval
valamikor régesrég, amikor még éjszaka nél-
kül nappal követte a nappalt, élt egyszer
egy padisah. Igen gazdag, hatalmas padisah
volt. Tengernyi pénze megtöltött három termet is, s talán még a fő
udvarmester sem tudta szolgálainak számát. Hát még az erdők, a jó-
fűvű legelők, megannyi pompás paripa! Szóval igen hatalmas, gaz-
dag padisah volt. A lányát Ajsénak hívták. Gyönyörűszép lány
volt. Sötét haja a bokáját verdeste, bogárszemét pedig hosszú,
selymes pillák árnyékkolták. Jöttek is a kérők a világ minden részé-
ről. Hoztak drága ajándékot, csodás kelmét, ékszert meg illatos fű-
szereket, de hiába. Mert a padisah csakis annak ígérte a lányát, aki
az aranyalmát adja érte cserébe. És bizony, nem kért csekély dol-
got a padisah, hisz három óriás őrizte a fát, három rettenetes
óriás, s a kérők egytől egyig mind odavesztek.

Aztán egy szép napon Házár is előállt. Földig hajolt a pa-
disah előtt, és így szólt:

– Ó, fényességes padisah, hatalmas a te országod, de
senki se akad benne, aki ne tudná,
Ajsénál nincsen szebb lány
kerék e világon.

Persze a padisah rögtön kitalálta, mit akar Házár, s mert nem szeretette a hosszas szónoklatokat, azonnal beleegyezett, hogy útra keljen. Pedig Házár más volt, mint a többiek. Igaz, királyfi volt ő is. De ha ráadták súlyos, nehéz páncélját, mozdulni se bírt a nagy teher alatt, és a lovat is jobban megülte nála bárki. Csúfolták hát eleget:

– Hallod-e, Házár, az aranyalmát termő fáig bizony hosszú az út, s visszafelé is épp csak egy lépéssel rövidebb.

Ám Házár nem hallgatott rájuk. Elbúcsúzott a barátaitól, elköszönt Ajsétól is, és elindult.

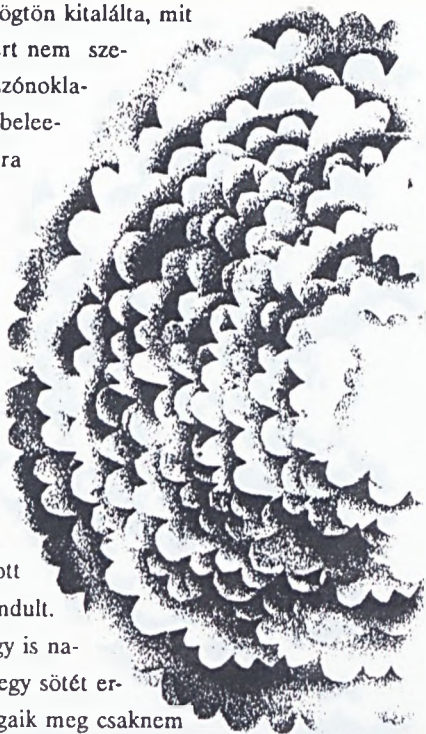
Igyekezett, amennyire erejéből telt, de így is nagyon lassan haladt. Aztán egy szép napon egy sötét erdőhöz ért. A fák szinte az égig értek, ágaik meg csaknem

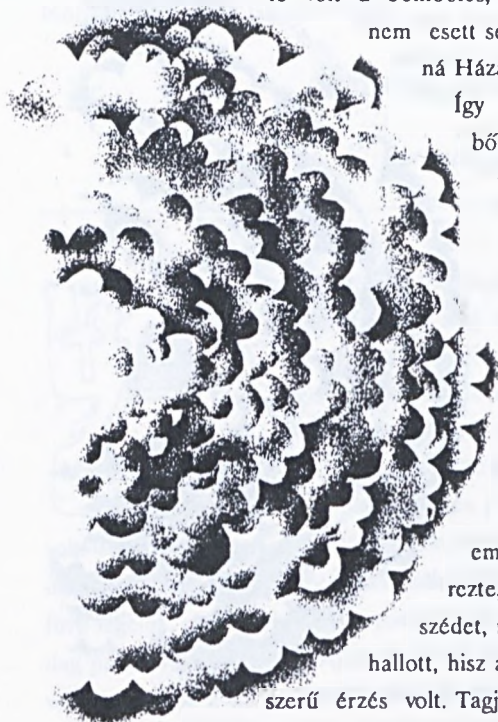
teljesen eltakarták a napot, s villámlásnak tetszett, ha néha összeütődtek.

Az erdő közepén egy óriás hortyogott. Annyira nagy, hogy Házár először észre se vette. Mit sem sejtve ügetett hát a homályban, s páncélja olyan hangosan esörömpölt, mintha a piacon borult volna fel a fazekas szekere.

Erre a zajra még az óriás is felébredt. Lassan feltápáskodott, és ahogy lenn a mélyben megpillantotta a jövevényt, aki bizony nagyon szánalmas és komikus látvány volt egy ilyen hatalmas óriás szemében, olyan határa fakadt, hogy beleremegtek a fák is. Dehogy bántotta ő Házárt! Hagyta, hadd menjen tovább.

Házár tehát épségben kiért az erdőből. Kötőfékre fogta a lovát, merthogy sajnálta szegény párát a fásasztó út miatt, és továbbindult. Nem sokkal később aztán találkozott a második óriással, aki kétszer akkora volt, mint az első, majd találkozott a harmadikkal, aki még ennél is sokkal nagyobb volt, de mindenütt ugyanígy járt. Csak a fülét kellett befognia, annyira iszonyta-

tó volt a bömbölés, ahogy az óriások nevettek, de különben nem esett semmi bántódása. Hisz ugyan ki is bántaná Házárt!

Így hát megszabadult a hármas veszedelemből, és csakhamar egy csodálatos, zöldellő rétre ért. Leszállt a lováról és körülnézett. Soha életében nem látott ehhez foghatót. A fű zöld volt, de egészen másképp, mint általában. Mert mozgott, lélegzett ez a szín, mintha nem is a fű színe lenne, hanem valami ragyogó, illatos köd, amely beborítja a rétet. Még a szeme is káprázott a nagy fényességtől. Aztán meghallotta a fű hangját. Nem olyan hangot, mint az embereké, vagy az állatoké, de ő mégis érezte, hozzá szól ez a hang. És értette a beszédet, noha nem szavakat és nem mondatokat hallott, hisz a növények másképp beszélnek. Nagyszerű érzés volt. Tagjait különös melegség öntötte el, valami furcsa, földöntúli melegség, amitől kimondhatatlanul könnyűnek

érezte magát.

Valósággal beszippantotta a táj, vagy inkább Házár ölelte magába a mezőt, amely immár egyszerre volt kint is és bent is, valahol Házár melle tájékán, s ő magával vitte mindig, bármerre járt.

A mezőn pedig színes pillangók lejtették mindenfelé táncukat, kicsiny szárnyuk ráfeszült a levegőre, s a levegő úgy vibrált, mintha maga is járná a táncot.

Felnézett az égre. Az ég kék volt, de egészen másképp, mint általában. Mert mozgott, lélegzett ez a kék, mintha zuhanna lefelé a magasból. Szárnyuk se rebbent a madaraknak.

Megállt az idő. Mert az időt a madarak viszik a hátukon. Amikor szárnyukat összecsapják, legyen az ember, vagy állat, nőnek a kicsik, vénülnek a nagyok.

Házár akkor meglátta a fát. A rét közepén. Bizony, nagyon nehéz szavakat találni, hogy akár csak érzékelte ennek a fának a szépségét. Talán nem is lehet. Mert nemcsak úgy találomra, a természet kénye-kedve szerint nőttek ágai, az ágakon a lomb, a rügyek, hanem mindennek oka, magasabb célja volt. Mesélt a fa. Házár kiválasztott egy pontot a törzsén. Egy pontot, amely egy történet kezdete volt. A történet pedig a törzs repedésein küszört felfelé, egy darabig vidám, kedves mesének látszott, majd a vastagabb ágak tájékán hirtelen zavarossá változott. Egy-egy elágazásnál néha szomorú, olykor szívet-lelket sajdítóan szomorú, máskor magasztos és csodálatos volt, különösen a rügyek körül. És Házár úgy olvasta ezeket a történeteket, emberek, állatok és növények történetét, a szél, a vizek és a hegyek meséit, akárha egy könyvet tartott volna a kezében. Minden történet egy irányba futott. Jó volt látni. A legszebb ág felé, a legszebb ágon is a gyümölcs felé, az aranyalmához. És Házár képtelen volt leszakítani a gyümölcsöt, a fának ezt a legszebb ékét. Képtelen volt rá. Egy darabig még elbűvölve álldogált ott, aztán hazaindult.

Boldog volt. Csak úgy csörömpölt rajta a páncél. Az óriások már messziről integettek felé. Nem is voltak olyan félelmetesek, sőt, Házár inkább szépnek látta őket. Mesélt nekik a rétről, a madarakról és a fáról is, az óriások pedig a tenyerükbe vették, úgy hallgatták őt. Aztán hazavitték. Mérföldes léptekkel gázoltak át a tengereken, erdőket, hegyeket hagytak maguk mögött szempillantás alatt. Házár mutatta az utat. Mert az óriások nyakában ülve, ha csak egy kicsit is, de messzebb látott, mint ők. Volt nagy csodálkozás a padisah udvarában, amikor megérkezett. Mindenki kicsődült a kapuk elé, Házár pedig egyenesen Ajséhoz sietett.

Ajse eleinte szóba se akart állni vele, annyira haragudott, amiért nem hozta magával az aranyalmát. Aztán a kíváncsiság mégis rávitte, hogy találkozzanak. Különös történeteket hallott tőle, egészen másféléket, mint amilyenekre számított. Ám minél tovább hallgatta a hihetetlen meséket, annál jobban megkedvelte őket. Ettől kezdve egyre több időt töltöttek együtt, s végül Ajse annyira megszerette Házárt, hogy még az aranyalmáról is megfeledkezett.

De Házár nem szívesen időzött a palotában. Inkább a vidéket járta, vallatta a tájat, a folyókat, az erdők csendjét, kavicsokat az útszélen, s közben rengeteg baráttra lelt. Volt, hogy hetekig csak kóborolt, s bizony Ajse ilyenkor hiába várta. Kesergett is eleget, titokban néha sírt is, és végül az ajándék sem vigasztalta már, amit Házár útjairól magával hozott. Pedig szépek voltak együtt, és jó volt hazatérni, talán ez volt a legjobb az egészben. Ám Házárnak újra és újra mennie kellett, nem volt maradása. Mindez nagyon fájt Ajsénak. Magányosabbnak érezte magát, mint addig bármikor, ráadásul senkinek sem panaszkodhatott el a bánatát. Még Házár sem figyelt rá. Ha megjött, mindig csak magáról beszélt, lelkes volt, tele különös történetekkel, melyek úgy bugyogtak belőle, mint kútból a víz.

Aztán egy szép napon megérkezett Szejfí. Kezében ott csillogott az aranyalma. Mert a dicső, hírneves királyfi, akinek csodás, sőt, csodásabbnál csodásabb hőstetteit városszerte beszélték a nép, szóval a dicső királyfi legyőzte a három óriást. Három napig tartó vörös-vad csatában aratott diadalt. És Szejfí leszakította a gyümölcsöt. Nem ragyogott többé aranyalma éjdzsón a Nap helyett, hanem sötétség borult a földre, az első éjszaka. A padisahnak nem is volt semmi kifogása, azonnal kihirdették az esküvőt. Házár örült, hogy Ajse végre ismét boldog volt, hisz nagyon szerette őt. Csakhogy a lány hallani sem akart felőle többé. Hazugnak, csavargónak nevezte Házárt, akitől soha semmi jót nem kapott. Letagadott mindent. Szejfí pedig szigorú, kemény parancsal űzte messzi vidékre őt. Nem volt mit tenni.

Ajse és Házár immár soha többé nem találkozott. Legfeljebb csak gondolatban. Mert ahogy teltek-múltak az évek – beszélük –, Ajse egyre többet gondolt Házárra. Lelkében a fájdalom elcsendesült, és valami szelíd szomorúsággá változott. És jólesett ez a szomorúság. Hogy Házárral mi lett, azt nem tudja senki. Egyesek szerint nem halt meg soha, mások meg azt állítják, készített egy csodás szőnyeget, s azzal repült a hegyeken át. Persze én inkább azt hiszem, hogy katonának szegődött, vagy elbújdosott, de biztosan még én sem tudok. Azt azonban tudom biztosan, hogy az aranyalmát termő fa csakhamar kiszáradt. Hisz ugyan mit is ér egy fa gyümölcse nélkül. Hát eddig a történet. És most kezdődjék a mese, a valódi, Ajse és Szejfí nagyszerű meséje:

